

Bijdrage Ina Brouwer 30e Congres CPN

Alleen de uitgesproken tekst geldt.

De verkiezingsnederlaag van 21 mei j.l. vormde de aanleiding voor vervroeging van dit 30e Congres.

De klap van 21 mei j.l. kwam hard aan, niet alleen bij ons, niet alleen bij al die mensen, die hun haren uit hun hoofd trokken omdat zij niet op de CPN hadden gestemd maar ook voor al diegenen, die hun hoop hadden gesteld op een andere regering, een vergroting van de progressieve invloed, een vertaling van de brede vredesbeweging, het brede verzet tegen de sociale afbraak, een vertaling van alternatieven, die zovelen hadden geopperd voor de harde ondernemerspolitiek van de regering Lubbers.

Wat was er in Nederland aan de hand?

Hoe was het mogelijk dat de CDA/VVD coalitie opnieuw een meerderheid kreeg terwijl toch zovelen zien dat dit een desastreuze politiek is voor nu en de toekomst?

Voor de CPN was het in de allereerste plaats aanleiding om alles op ALLES te zetten om de klap op te vangen, in financieel en politiek opzicht.

Voor ons stond vast dat wij hoe dan ook moesten doorgaan en terug moesten vechten om onze posities terug te veroveren.

Voor een partij als de CPN is het verlies van haar positie in de Tweede Kamer niet zomaar iets.

68 jaar vertolkten wij in het parlement de belangen van de arbeidersklasse, kwamen we op voor democratie en openbaarheid, streden we tegen kolonialisme en racisme, hielden we de antifascistische tradities hoog en durfden we het aan om de noodzaak van vernieuwing aan de orde te stellen, zowel als het ging om feminisme als om samenwerking.

We deden dat nooit alleen in het parlement maar ook buiten het parlement en de verbinding van de parlementaire en buitenparlementaire poot van de partij was tevens haar kracht.

De 21 e mei betekende niet het stopzetten van het buitenparlementaire werk. Integendeel; als je ziet wat er de laatste maanden door communisten aan acties is gedaan, dan is dat ongelooflijk voor een partij, die zo'n klap heeft gehad.

Communisten namen nieuwe initiatieven in de vredesbeweging en zorgden ervoor dat 1 november 1986 niet ongemerkt voorbijging maar integendeel een dag werd van een nieuwe en onverwacht grote demonstratie tegen plaatsing van

kruisraketten in Woensdrecht,

we waren actief in de vrouwenvredesbeweging voor stopzetting van kernproeven, een actie die op 24 oktober j.l. , de dag van de Verenigde Naties , begon en zal doorlopen tot 8 maart, internationale vrouwendag.

We stelden aan de orde dat de grote winstmaker Shell niet alleen in Zuid-Afrika investeerde maar bovendien 1000' en arbeidsplaatsen afstootte.

We namen nieuwe initiatieven in het verzet tegen de sociale onzekerheid van Staatssecretaris de Graaf en het is niet toevallig dat twee uiterst actieve communisten, Joop Mantel en Peter Buys, opnieuw het initiatief namen om het brede verzet, tot aan de Katholieke Bond van ouderen <sup>te</sup> te vertalen bij de behandeling van de Eerste Kamer van de stelselherziening terwijl onze Eerste Kamerfractie bij monde van Fenna Bolding dat verzet op indringende wijze parlementair vertaalde.

Ik hoef er nauwelijks aan te herinneren dat het ons oud-kamerlid Joop Wolff was, die het voortouw nam in de zaak Rost van Tonningen en de woordvoerder werd van de brede en indrukwekkende actie om eindelijk een einde te maken aan de verbijsterende toekenning van pensioenrechten in verband met het kamerlidmaatschap van de meest beruchte NSB'ers. Maar het was ook deze week dat veel mensen juist de CPN <sup>misterin</sup> in

de Kamer.

Als geen ander had de CPN de verontwaardiging kunnen vertalen, de geheimzinnige beslotenheid, waarmee de zaak eerst was omgeven aan de kaak kunnen stellen.

Juist deze week hebben weer veel mensen gezegd; de CPN hoort in de Kamer en dat zijn wij met die mensen eens.

Maar spijt levert nog geen zetels op.

Daarom zouden we nu al willen zeggen, versterk de positie van communisten in de Staten, wees zuinig op communisten in de Eerste Kamer zorg dat ze in maart versterkt terugkomen.

Na 21 mei hebben sommigen het bestaansrecht van de CPN aan de orde gesteld.

Zij wezen op de teruggang van communistische partijen in Europa.

Het verdwijnen van communisten uit het Belgische parlement.

En inderdaad is er sprake van een crisis bij communistische partijen ,die aanleiding geeft tot vernieuwing zoals we de laatste tijd ook zien bij de CPSU.

Maar die crisis alleen bestempelen tot een crisis van communistische partijen is de ogen sluiten voor de realiteit.

Ook bij de PPR en de PSP is de huidige situatie aanleiding om na te denken over hoe nu verder.

Bij de PvdA zou dat ook zo moeten zijn.

Het is immers ook een feit dat veel sociaal-democratische partijen er niet in slagen regeringsmacht af te dwingen.

De PvdA spreekt al maanden over een verkiezingsnederlaag maar verder horen we niet veel meer dan dat ze ook wil bezuinigen, een miljard op de gezondheidszorg om maar eens wat te noemen.

Dat is zo'n beetje een roze CDA maar geen perspectief voor de toekomst.

En nu hoor ik al denken ; hoe kan dat mens nu zeggen dat er omstandigheden denkbaar zijn dat communisten op een PvdA lijst staan ?

De NRC maakte er van dat ik zou vinden dat de CPN desnoods via de PvdA lijst zou moeten terugkeren. Wat ik heb gezegd is, dat het nodig is dat de CPN terugkeert in de Tweede kamer.

Alle mogelijkheden daartoe moeten worden onderzocht.

Uitgaande van een zelfstandige Communistische partij heb ik drie mogelijkheden genoemd.

Uiteraard een zelfstandige lijst.

Maar ik kan mij omstandigheden voorstellen dat communisten op de PvdA lijst staan. Zoals we ook in het program hebben gewezen op de noodzaak van hereniging van de arbeidersbeweging.

Dat die omstandigheden er nu niet zijn heb ik al uitgelegd.

De derde mogelijkheid, en die vind ik heel belangrijk, is te zoeken naar vormen hoe je maatschappelijke coalities parlementair vertaalt.

De CPN moet terugkomen en in het denken daarover geen enkele vorm uitsluiten. De huidige tijd vraagt niet alleen actie en verdediging maar ook discussie en samenwerking.

Een onderzoek naar de vraag hoe je binding krijgt met mensen, die de politiek de rug hebben toegekeerd en voor hun idealen geen politiek middel meer zien.

#### Vernieuwing van de politiek noodzakelijk

We staan immers in de huidige tijd voor zware opgaven.

Van ons wordt verwacht- en terecht- dat wij de belangen verdedigen van de groepen, die in de spaken van het regeringsbeleid terechtkomen.

Van ons wordt verwacht dat wij de democratie in alle opzichten verdedigen en opkomen voor uitbreiding en vernieuwing van democratie.

Van ons wordt bovendien verwacht dat wij een echt perspectief ontwikkelen voor de toekomst,

een antwoord op de vraag hoe de samenleving er uit moet zien waarin sprake is van vergaande automatisering en vergrijzing,

van een meer gelijkwaardige rolverdeling tussen mannen en vrouwen en van een andere rol van de arbeid in het verleden.

Dat stelt hoge eisen aan ons, aan de andere linkse partijen en aan de vakbeweging.

Daarom moet je, naast het versterken van je basis, ook gedurfde stappen doen.

De CPN is daaertoe ook in staat.

Als geen andere partij- en dat wordt erkend- bezit ze drie belangrijke eigenschappen ; strijdbaarheid, het nemen van initiatieven en de wil tot samenwerking.

Alle drie zijn belangrijk om perspectief te bieden.

En dat zullen we bevechten.

Want nu geeft Lubbers nog steeds het antwoord.

Hij baant, zoals hij zegt, het pad naar de negentiger jaren.

Maar als je ziet dat dat betekent verarming van grote groepen mensen, dat <sup>er</sup> kunstenaars doodleuk worden <sup>verleed</sup> <sup>dat ze</sup> verklaard <sup>hebben</sup> tot een achterhaald beroep zoals sigarenmakers en kantklossers, dan zou je hopen dat de negentiger jaren nooit komen.

*met nu meer wij perspectief heeft / beschouwt negentiger jaren*

Dit vervroegde congres kan niet alleen terugzien op een nederlaag maar ook op een overwinning.

Het feit dat de Tweede Kamer deze week besloot de pensioenrechten van NSB kamerleden te beïndigen is een belangrijk resultaat van het verenigde voormalige verzet en de oorlogsslachtoffers.

Dankzij hun indrukwekkende optreden is dan toch- ondanks alle tegenwerpingen - gebleken dat een democratie ernstige fouten kan herstellen ookal zijn ze 40 jaar geleden gemaakt.

Er zijn ook roerende woorden gesproken over de vaak moeilijke positie van verzetmensen en oorlogsslachtoffers en de fouten in hun pensioenregelingen.

Maar van roerende woorden kun je niet eten.

Het zou daarom goed zijn als het 30 e congres bij regering en parlement zou aandringen om dan nu ook maar een begin te maken met een snelle verbetering van die regelingen.

Als de CPN in de Tweede Kamer had gezeten, had ze dat daar zeker gedaan. Ook daarom moet ze terug.

Maar ook nu vinden we de wegen wel om de belangen te verdedigen waarvan wij vinden dat die verdedigd moeten worden.